

„Kes, minna? — Oh sa heldeke, mul poll ennam sedda möttetgi, et minna peaksin wee eddespidi lihha söma. Kui köht tühi, siis tahhan rohto närrida; ja arwo, kui mõnni suur pühha tulleb, wöttan kallakesse, kui ma sedda wee seest kätte saan!”

Küllamees hallastas wagga hundi waewa peäle, lastiis tedda lõksust lahti. Hunt tänna, sipele fõrd sawwaga, läks küllamehhe õue wärrawast möda.

„Dih mis loom se on?” — Sigga wäherdas paäsa augus, pääw paistiis sojaste wee peäle.

Hunt hakkas kohhe sea kõrrist kinni, hakkas sedda weddama.

Küllamees jooksiis järrele: „Kurjateggija, mis sa teed seal! Et sa töotanud lihha ärra? Miks sa mo sigga kistsud?”

Hunt wasto: „Egga se sigga polle! Se on jo kalla. Minna wõtsin jo wee seest kinni, siis on ta ka weeloom. Sa pealegi on

mul tänna weel suur pühha, et ma lõksust ollen peasnud. Müüd on tarwis kalla süa.

Ärra usso kurja meest,
kui ta häddas lubbas sull:
wagga tuienne eest,
taggant pärris kurri kuil.

6. Tark hunt.

Hunt terretas walget märra, küssiis. „Kas teie wahhest tahhate omma warsa minnule ärramüa?”

Märra ütles: „Küllalt, hea melega. Ta on mulle wuidogi tülliks, et ta ei tahha paigal feista!”

Hunt küssiis: „Kas warsa hind peaks ka suur ollema?”

Hobbone ütles: „Se on keik ülespandud mo parrema taggomiise jalla alla. Sep panni märgid üles raua siise, siis se ei kau mo